

man i Mellemtiden kunde tage, naar man ikke havde noget Bedre. Nu at gaa hen og negte Kvinderne den Udgang til Akademiet, som vi have forlangt, som Ministeren har lovet, da Bygningen blev opført, ligesaa vel som de ogsaa have en naturlig Ret dertil, at negte dette, fordi der er en privat Skole, der ogsaa giver saadan Undervisning, vilde dog være altsfor forbausende, navnlig da den Skole ikke har sat Penge til. Det er meget langt fra, da den har faaet meget betydelige fra Nar til Nar stedse stigende Tilskud, netop fordi man mente, at den kunde have sin Betydning i denne Mellemtid, indtil Forholdene kunde blive ordnede paa en virkelig normal og tidsvarende Maade. At dette, at man har givet Tilskud, skulde føre til i Tidens Løb at skaffe denne Skole en Slags Monopol, vilde dog være aldeles ufatteligt. Jeg antager heller ikke, at det er det ærede Medlems Møor, i alt Fald antager jeg, at man efter Ministerens Udtalelser i enhver Henseende kan være rolig. — Jeg har nærmest bedt om Ordet, fordi jeg ikke vilde have, at Nogen skulde tro, at jeg havde udtalt nogen Dabel over eller Misbilligelse af denne Skoles Virksomhed; den har gjort sin Nytte og vil ogsaa vedblivende gøre det som konkurrerende med Kunstakademiet; og navnlig har den gjort sin Nytte paa Kunstindustriens Omraade; der er ingen Konkurrence, der kan Akademiet jo ikke paatage sig Arbejdet. — Den høitærede Minister holdt en lille almindelig politisk Tale om Situationen og udtalte sit Ønske om at komme ind i fredelige og lovlige Tilstande, og han sagde, at Befolkningen var overbevist om, at vi Alle ønskede at komme tilbage til lovlige Tilstande, men at det var lettere at komme ud af dem end ind i dem. Den høitærede Minister havde dog en Del Besvær med at komme ud af dem, han gjorde sig megen Umage derved, og det var ikke saa ganske let, og kostede ikke saa lidt Ulejlighed, inden man fik en ordentlig Stemning strammet op i Landstinget, saa at det slog samtlige midlertidige Finantslove ihjel, men til Slutning gif det jo. Jeg vil dog modsigge den høitærede Minister, hvis han virkelig nærer den Illusion, at Befolkningen tror, at vi Alle ønske at komme tilbage til fredelige Tilstande. Jeg tror, at den overveiende Del af Befolkningen tror, at Ministeriet ikke ønsker at komme tilbage i lovlige Tilstande, og at Landstingets ledende Parti heller ikke ønsker det, thi ellers er det aldeles umuligt for os at forklare, at den eneste Hindring, der nu er for at komme tilbage i lovlige Tilstande ikke bortryddes, efter som vi jo ere enige om at lade Besætningsjagen hvile, til den kan løses ad lovlig Vej.

Naar Landstinget endelig, som den høitærede Minister siger, er saa uendelig langsom i Vendingen, at det ikke saa kan faae sit promissoriske Udvalg til at arbejde — at det skulde være saa uoverkommeligt, kan man ikke faae Befolkningen til at tro, og er den høitærede Minister af den Mening, at det er bedst at faae Overenskomst, saa vil jeg raade ham til at gaa op i Landstingets Visneudvalg og tage ordentlig fat paa dem der, saa vil der komme Fart i Vendingen, og saa komme vi ud af det, men saa længe det ikke sker, maa den høitærede Minister ikke sige, at der er et almindeligt Ønske om at komme ud af det, thi det Ønske er ikke indlydende, og saa længe det ikke er det, kan det ikke nytte, at Ministeren tror, at Befolkningen tager det med Ro. Fordi man ikke stadig taler og raaber om en Uret, der er overgaaet en, er man derfor ikke rolig. Det er en ganske simpel Følge af, at Menneskene ere saa fornuftige, at de kan indse, at ved blot at raabe udretter man ingen Ting. Man raaber i Begyndelsen, naar Indignationen er ny, men man bliver ikke ved at raabe, man veed, at det, at staa og raabe og tale, betyder ingen Ting. Men derfor bliver Følelsen af den lidte Uret ikke mindre, eller den bestemte Fastholden af, at man ikke har i Sinde at give efter, før det fra den anden Side er opgivet at fortsætte ad den Vej, at tvinge Thingene til mod deres Villie at gaa ind paa finantsielle eller Lovgivningsforanstaltninger. Saalænge den Vej ikke er opgivet, bliver Modstanden fra Befolkningen heller ikke opgivet, og den høitærede Minister vil maasse paa mange Maader komme til at føle — og det vil vist Alle komme til at føle — at der i Virkeligheden er en større Mistillid mellem de forskjellige Samfundsklasser end ønskeligt og godt er for Arbejdet her i Landet, netop paa Grund af den Uret, der er tilføjet det menige Folk igjennem den Maade, hvorpaa Ministeriet har haandhævdvet Forsatningen. Det er ikke min Hensigt at reise nogen stor Strid derom, jeg tror ikke, at vi komme nogen Begne med store bombastiske Taler paa det Omraade, det, vi skal gjøre, er at arbejde, og det er ogsaa ad den Vej, at vi naae at komme til rolige Forhold. Det er kun i Anledning af den høitærede Ministers Bemærkninger, at jeg er nødt til at tage denne Reservation; forøvrigt er det vist ikke til nogen stor Nytte i dette Dieblit at diskutere de store Principer i Folkethinget; Tiden vil nok komme dertil.

Med Hensyn til det Forslag, den høitærede Minister omtalte om Lærernes Lønninger, er der vist en Uklarhed til Stede, og er der en Misforstaaelse, vil det være nemmest at diskutere Sagen mellem 2den